

FÖRBUNDET SVENSKA

105840 ISSN 0015-5225

FINLANDSFRIVILLIGAS

TIDNING

ÅRSMÖTESNUMMER
Nr 1 – 1994 – Årgång 54

Utgiven av
Förbundet Svenska Finlandsvilliga
Medlem av
World Veterans Federation (WVF)
Federation Mondiale des Anciens
Combattants (FMAC)

FINLANDS FÖRSVARSMAKT – TRYGGHET FÖR FRIHET OCH DEMOKRATI I 75 ÅR

Föredrag av före kommendören för Finlands försvarsmakt general
JAAKKO VALTANEN vid vårt förbunds senaste höstmöte i Stockholm.

FINLANDS FÖRSVARSMAKT har sina rötter djupt i våra folks gemensamma historia. Då feodal- och riddarväsendet samt deras legosoldatarméer i det övriga Europa tryckte bönderna ner till livegenskap, byggde rekryteringssystemet i det dåtida Sverige i huvudsak på frivillig värvning. Den svenske och finske bonden bevarade sålunda sin större frihet och sin kärlek till den egna jorden. Vid skiftet av 1600- och 1700-talen genomfördes indelningsverket, som i många avseenden var ett originellt och samhälleligt sett bra system. Då knektarna och ryttarna med befälet bodde i sina torp och hemman bland folket och brukade jord som bönder, smälte vapenmakten organiskt in i det dåtida samhället som en fungerande del av det. Indelningsverket skapade sålunda även en andlig grund för allmän värnplikt som senare skulle växa fram.

Vid freden i Fredrikshamn år 1809 förenades Finland med det ryska kejsardömet i form av ett storfurstendöme. Den nationella soldattraditionen avbröts dock inte. I början upprättades de få finländska förbanden genom värvning, men efter utbrottet av Krimkriget år 1853 började man i Finland igen samla trupper utgående från det gamla svenska indelningsverket. I mitten av 1800-talet gick man över till en allmän värnplikt i Europa. Således stiftades även i storfurstendömet Finland år 1878 en lag om allmän värnplikt. Finländska truppförband med finländskt befäl verkade i Finland ända till den storryska ofärdperioden, som inleddes i början av detta århundrade. Det sista finländska truppförbandet lades ned år 1905, och ersattes med en rysk ockupationsarmé på cirka 100 000 man.

Från år 1905 till utbrottet av första världskriget hade Finland alltså inte egen

krigsmakt. Beroende på ryssarnas förtrycks-åtgärder hade dock olika beväpnade motståndsgupper – s.k. brandkårer och lokala hemvärnstrupper – bildats i landet. De sistnämnda trupperna kallades för skyddskårer. Finlands frigörelse med vapen från det ryska väldet påbörjades faktiskt med skyddskårernas stötar för att avvärja de ryska garnisonerna. Striderna mot ryssarna satte fart på upprättandet av skyddskårer. Den obesuttna landsbygdsbefolk-

ningens och städernas industriarbetares livsbetingelser hade i Finland utvecklats till ytterst dåliga. Detta tillsammans med den politiska uppvingling som skedde med ryssarnas stöd ledde till att samhället indelades i det Vita och det Röda Finland. Samhällets skarpa tudelning ledde vid sidan av ett frihetskrig till ett blodigt brödrakrig. Dess verkningar upplever man fortfarande i Finland.

Forts sid 3

Positivt att militärer förbjöds delta i partipolitik

Finlands försvarsmakt...

Forts fr sid 1

DET SJÄLVSTÄNDIGA Finlands försvarsmakt bildades av Frihetskrigets Vita vinnarens krigstrupper, som general Gustaf Mannerheim hade lett. Skyddskårerna hade en avgörande ställning i dessa trupper. Den gamla värnpliktslagen hade under kriget bragts i kraft, men förhållandena i samhället var inte gynnsamma för ett nödvändigt genomförande. För att förmå ett på värnplikten baserat system att fungera i det politiskt svårt sönderslitna Finland, infördes i den nya regeringsformen ett stadgande, varmed militärerna förvägrades rätt att delta i partipolitisk verksamhet. Man ville göra försvarsmakten till en opolitisk institution, för att få söner till de vita skyddskårerna och rödgardisterna att tillsammans inse vikten av att försvara fosterlandet. Detta förbud mot att föra politik, som kanske i nutida förhållanden och demokratin ter sig lite främmande, har dock haft en avsedd verkan ända till dessa dagar. Även om förbudets ändamålsenlighet då och då har debatterats, höll riksdagen den fortfarande vid makt år 1978 be- roende på de positiva verkningar som för- budet har för samhället. Den fast anställda personalen får inte ens i dag höra till poli- tiska partier och de värnpliktiga får inte bedriva partipolitik på kasernområden eller under tjänstgöringstiden.

Även en annan avvikande reglering syf- tade till att hålla sig utanför partipoliti- ken. Då försvarsmaktens högsta förvalt- ningsrätt och den militära bestämmande- rätten i andra länder används av en politisk försvarsminister, genomfördes i Finland ett system, enligt vilket försvarsmaktens kom- mendör i alla militära ärenden lyder direkt under den högste befälhavaren, det vill sä- ga Republikens President. Försvarsmini- stern ansvarar och sörjer för viktiga ärenden som berör försvarsmakten, såsom lagstift- ningen, finansieringen, fastighetsärenden och sociala ärenden. Försvarsministern bär naturligtvis det parlamentariska ansvaret för försvarsmakten. Det här specifika dua- listiska systemet har även det fungerat bra till dessa dagar. Försvarsministrarna och partierna har självklart då och då försökt få ett politiskt grepp om försvarsmakten – hittills dock utan framgång.

DET ÄR SKÄL ATT NÄMNA även en tredje faktor, som har integrerat finska för- svarsmakten i det demokratiska samhället. I Finland placeras de värnpliktiga – obero- ende av tidigare studier och tester som mä- ter inlärningsförmåga – i samma enheter under två till tre första utbildningsmånä- derna. Där gör sonen till en fattigman och en rikeman, en lärd och en olärd, en profes- sor och en arbetare bekantskap med

varandra och de delar likvärdiga det mili- tära livets härlighet och eländighet. Under den hårda rekryttiden bildas det på ett na- turligt sätt sociala smågrupper och ett va- penbrödraskap som går över de samhälleli- ga gränserna och som bevaras länge under årens lopp. Systemet har nog kritiserats av olika orsaker, men på grund av dess förde- lar, har vi inte velat avstå det.

Enligt den skandinaviska traditionen har man också alltid i Finland respekterat individens religiösa eller etiska övertygel- se. Redan så tidigt som på 1920-talet har det i Finland varit möjligt att ersätta va- pentjänst med vapenfri tjänst vid försvars- makten eller med civiltjänst vid den all- männa förvaltningens anstalter. Den libe- rala lagstiftningen har bidragit till att an- talet sådana som gör ersättande tjänst och totalvägrare har varit litet i Finland och har i inget skede utgjort något militärt problem. Av varje åldersklass har uppemot 90 procent ständigt utbildats. Siffran är mycket hög i europeiska förhållanden.

Finlands säkerhetspolitik på 1920- och 30-talen var förstaeligt nog trevande och försiktig. Hotet från Sovjetunionen be- dömdes nog realistiskt, men de ekonomis- ka resurserna var knapphändiga och en målmedveten upprustning av försvarsmak- ten kunde inte tillräckligt tidigt sättas igång. Finland blev draget in i andra världskriget mycket bristfälligt förberett.

VINTERKRIGET, som Sovjetunionen började, var en stor stötesten, men även en stor framgång, för förutom Finlands själv- ständighet, i synnerhet för försvarsmaktens samhälleliga och militära trovärdighet. Sovjetunionens angrepp upplevdes i alla medborgarkretsarna som en så kränkande oförrätt, att det förenade hela folket till ett gemensamt försvar och "skingrade dröm- marna om ett vitt och ett rött Finland" så- som det sades då. Arbetare, bonde och bor- gare kämpade sida vid sida för ett och sam- ma fosterland och dess frihet. En bidragan- de faktor var också betydelsen av den all- männa värnplikten, som överbryggar mot- sättningar i samhället. Försvarsmaktens stora materiella brister komparerades med "Vinterkrigets anda". De 105 dagarna, som vi höll stånd, möjliggjorde återställan- det av freden så att Finland förblev en självständig demokratisk republik. Priset var dock förlusten av Karelen och Petsa- moområdet samt drygt 25 000 i stupade och ungefär 45 000 i sårade. Av de sist- nämnda blev uppemot 10 000 permanent skadade krigsinvaliden.

Nej, ärade Finlandsveteraner, känner även till Finlands Fortsättningskrig och i anslutning till detta kriget i Lappland, vil- ka fördes under åren 1941–1945. Försvars- makten inverkan på det finska samhället var då stor. Den var stor även av numerära

orsaker därför att under de svåraste tiderna tjänstgjorde mer än 16 procent av Finlands befolkning som soldater i försvarsmaktens led. I början upplevdes kriget i stort som ett tillrättaläggande av oförrätterna i Vin- terkriget och enigheten om krigets berättig- ande var stor. Då kriget sedan drog ut, började enigheten dock brytas sönder och även försvarsmakten var tvungen att upp- leva fanflykt samt söka efter "skogsgardis- ter". Tillbakadraganden från Östkarelen och Sovjetunionens storanfall på Karelska näset i juni 1944 påskyndade fredssträvan- dena. Framryckningen av de sovjetiska di- visionerna såg i ett skede redan mycket hotfullt ut. Trupperna hade ju givits i uppdrag att ockupera hela Finland på nå- gra veckor. De framgångsrika avvärjnings- striderna inom området Tali – Ihanatala och den tidsvinst vi skaffade oss fick dock än en gång till stånd att Finland vid freden – även sårat och igen utan Karelen – bibehöll både sin självständighet och sin nordiska demokrati. Att stridande fördriva tyskarna ur Lappland främjade slutresulta- tet. Krigets mänskliga förluster var nu när- mare 90 000 stupade och döda, cirka 160 000 sårade och uppemot 50 000 krigs- invaliden.

EFTER KRIGET BÖRjade en ny pe- riod för såväl Finland som dess försvars- makt. Krigströttheten var stor. Placering- en av cirka 500 000 karelska evakuerade, betalningen av de förhållandevis tyngsta krigsersättningarna i Europa och återupp- byggnaden av Lappland, som tyskarna ha- de förstört, förtärde folkets psykiska och materiella resurser. Att hemförlova en ar- mé på drygt en halv miljon man, att ställa försvarsmakten på fredsfor och påbörja re- gelbunden utbildning krävde också hårda ansträngningar. Villkoren i vapenstille- ståndsavtal upplevdes som beklämmande och i den nya samhällsatmosfären var atti- tyden mot försvaret avogt. Finlands säker- hetspolitiska ställning var minst sagt osä- ker. Osäkerheten ökade i synnerhet genom fördraget om vänskap, samarbete och öm- sesidigt bistånd, som slöts med Sovjetunio- nen år 1948. Det kastade sin skugga även över Finlands internationellpolitiska ställ- ning ända till upplösningen av Sovjetunio- nen.

Först i mitten av 1950-talet började Finlands säkerhetspolitiska ställning bli bättre och det allmänna medborgarsinnet repa sig. Därtill bidrog att krigsersättning- arna blev betalda, de Olympiska spelen hölls i Helsingfors och att Finland blev medlem i Nordiska Rådet och Förenta Na- tionerna. Även försvarsmaktens ställning blev bättre. Förberedelserna för mobilise- ring påbörjades bl.a. på nytt år 1955 och försvarsmaktens materiella situation för-

→
bättrades genom anspråkslösa nyanskaffningar. Vid samma tidpunkt började Finland på nytt sträva efter neutralitet.

Försvarsmakten utgör i alla länder ett medel för statsledningens säkerhetspolitik. Försvaret skall ge trovärdighet åt de utrikespolitiska målen. Finlands strävan efter neutralitet var inte lätt i en värld som kärnvapenmakterna delade itu. Utomstående hade svårt att förstå, att den lilla rågrannen, som på basis av VSB-fördraget befann sig inom Sovjetunionens inflytelsefär, kunde ha möjligheter att självständigt fatta politiska och militära beslut. Sovjetunionen försökte nog ständigt på många sätt inverka på Finlands inre angelägenheter. Sovjetmarskalkerna var dock realistiska soldater. De förstod att när Finland enligt fördraget självt sköter sitt försvar och inte tillåter i krigssituationer att territoriet utnyttjas av någon, inte heller av Sovjetunionen, ligger detta naturligtvis i Finlands nationella intresse, men även i Sovjetunionens strategiska intresse. Det var mycket fördelaktigare för Sovjetunionen att ha ett neutralt Finland som skulle hålla sig utanför krig än att i en krissituation binda ett stort antal bistånds- eller ockupationstrupper vid Finland. Av ideologiska orsaker förhöll den politiska ledningen i Sovjetunionen sig med stort förbehåll till Finlands neutralitetssträvanden.

I FINLAND INSÅG man redan på basis av krigserfarenheterna, att ett litet folks frihet och medborgarnas liv bäst kan utvecklas under fredsförhållanden. Sålunda var det naturligt att strävan efter att förstärka fredstillståndet i Norden och i Europa, såsom också försök att hålla sig utanför alla militära konflikter, blev redan på 1960- och 70-talen den centrala målsättningen för Finlands neutralitetspolitik. Försvarsmaktens uppgift var att ge sitt stöd för att dessa mål skulle uppnås. Försvarsmaktens första uppgift var att förebygga krig och konflikter. Med detta avsågs att försvaret kraftigt borde signalera utåt, att ett inlett krig mot Finland kommer att ta så mycket tid i anspråk och medföra så svåra förluster, att det redan i planeringsskedet visar sig lönlöst.

Skulle man misslyckas med krigsförebyggandet, måste landet försvaras med alla till buds stående medel så länge att den politiska ledningen kan återställa freden med bibehållen självständighet och frihet. Inom försvarsmakten förstod man att resurserna inte skulle räcka till att försvara sig mot vem som helst och att stå ut hur länge som helst. Därför övervägdes de sannolika krisalternativen grundligt och exempelvis möjligheterna att klara sig igenom ett kärnvapenkrig mellan stormakterna avgränsades utanför möjligheterna.

Planerna för försvaret av Finland uppgjordes så, att hela landet kunde räckas med ett nät av snabbt mobiliserbara lokal-försvarsförband. Med dessa kunde inkräk-

turen börja nötas på alla de ställen, där kränkningar av territoriet skulle ske. Arméns operativa krigsförband planerades bli grupperade i de strategiskt viktigaste riktningarna. Genom deras motanfall skulle fienden börja drivas bort bakom gränserna och slås ut. Militärlänen (de svenska militärområdena) fick en stor frihet att leda krigsoperationer. Marinen och flygvapnet hade till uppgift att understödja arméns sega strid. I denna finländska tillämpning av det territoriella försvaret ingår ett särdrag, som inget annat land i Europa har. Soldater i alla truppslag och försvarsgrenar i Finland får utbildning för det fria kriget. Om något område förloras till fienden, börjar man genast föra fria kriget i dess bakre områden. Förberedelser för detta görs redan under fredstid. Den här doktrinen gäller fortfarande.

Sedan 1970-talet har det varit de parlamentariska försvarskommittéerna som utstakat riktlinjerna för utvecklingen av Finlands försvarsmakt. Kommittéernas rekommendationer omfattade på en gång en period av fem år. I alla rekommendationer ingick anslagsförslag för planeringsperioden. Från mitten av 70-talet ända till år 1990 steg försvarsanslagen i realvärde ganska bra – 4 till 5 procent per år. Även om utgångsnivån i anslagen var låg, var resultatet av denna period en ansevärd höjning i militära prestanda. Detta väckte även internationell uppmärksamhet. Det var även de parlamentariska kommittéernas stora förtjänst att försvarsanslagen inte utsattes för omfattande politiska tvister. Utveckling av försvarsmakten kunde under hela 1980-talet ske i en samhälleligt synnerligen gynnsam atmosfär.

EN FÖRUTSÄTTNING för att den allmänna värnplikten fungerar bra är, att försvarsmakten upplevs som en organisk del av samhället. Även om det råder förstälige spänningsfaktorer mellan den militära organisationen och det demokratiska samhället, får de inte bildas till ett hinder för att försvarsmakten accepteras. Medan medborgarnas valmöjligheter och friheter har ökat, har normskillnaderna mellan samhället och den militära organisationen blivit större. Problematiska situationer har uppstått som vid tillsynsning kan försämrats uppnåendet även av de militära målen. Problemen beror till största delen på unga mäns sjunkande förmåga att tolerera regler som begränsar deras individualitet. Som känt finns det ju en massa regler i en militär organisation.

Många psykiska stressfaktorer, som beror på förändringarna i samhället, upplöses även ofta under de främmande och nya erfarenheter som den militära verksamheten för med sig. Inom Finlands försvarsmakt har också en längre tid pågått en process som kallas för demokratisering. Man har minskat symbolfaktorerna för det auktoritära, förstärkt militärernas rättsskydd, utvecklat utbildningsförhållanden, under-

lättat möjligheterna att utnyttja fritid samt även på annat sätt främjat tjänstgöringsmotivationen. De värnpliktiga har dock inte fått ha långt hår eller skägg, reservisterna däremot nog. I demokratiseringsprocessen har speciell omsorg ägnats effektiviteten i den militära verksamheten, likaså vidmakthållandet av god militär disciplin och ordning. I Finland har det också ansetts vara viktigt att upprätthålla det rättsskydd som anknyts till en chefs ställning samt hans bestämmanderätt. Vi vet av krigserfarenheterna att de underlydande, i synnerhet vid stridsituationer, måste förstå kravet på absolut lydnad av givna order, så främmande detta än ter sig för dagens ungdom.

Försvarsmaktens integrering i det finska samhället under omvandling har skett relativt lätt och överslag har för det mesta kunnat undvikas. De upprepade opinionsmätningarna under årtionden har visat att över 90 procent av värnpliktiga ställer sig positivt till försvarsmakten. Även folkets försvarsvilja har hela tiden varit hög i Finland. Den har också rört sig omkring 80 procent i mätningarna.

I DAG LEVER VI i en tid av stora förändringar. Den viktigaste förändringen är att sannolikheten av ett krig mellan kärnvapenmakterna blivit mindre till följd av upplösningen av Sovjetunionen och Warszawapakten. I Europa härskar dock en förbryllande paradox: Våra bedömningar påverkas samtidigt dels av att risken för ett storkrig blivit mindre, dels av att hotet om olika regionala och lokala konflikter ökat. En viktig förändring som berör Finland och dess försvarsmakt är att Finland ansökt om medlemskap i Europeiska unionen. Då vi tillägger till bilden den djupa ekonomiska kris som skakar Finland och därtill tunga sparprogram, har försvarsmakten många utmaningar i framtiden att svara på.

Allt har dock inte förändrats. Finlands geografiska läge i Norden är detsamma. Vi har fortfarande grannar som delar på samma öde, dvs. Ryssland, Sverige och Norge. Vår landgräns mot den östra grannen är alltså nästan 1 300 km lång och i omedelbar närhet ligger St Petersburg med sina 5 miljoner invånare samt de militära objekten i Murmansk med sina kärnvapen, likaså gruvindustrin på Kola. Klyftan i levnadsstandard och kultur vid gränsen mellan Finland och Ryssland är även den fortfarande djup. Garnisonerna nära den finska gränsen har till och med förstärkts med trupper och ny materiel från Central-europa. Oförändrat är också Finlands läge som en randstat vid Östersjön och den stora avhängigheten av en störningsfri sjöfart i Östersjön. Över 85 procent av Finlands export färdas över Östersjön somrar och vintrar. Till situationen i Östersjön hör att Ryssland och dess flotta har varit tvungna att dra sig tillbaka till den yttersta ändan

→

Självständigt försvar ett måste för Finland

→ av Finska viken, med undantag av Kaliningrad, samt att de Baltiska länderna inte kan övervaka, än mindre försvara sina territorialvatten.

DÅ FINLAND SÖKTE medlemskap i de Europeiska gemenskaperna meddelade den finska regeringen att den accepterar förpliktelserna i Maastricht-fördraget samt att Finland även som medlem i Europeiska unionen vill förbli militärt alliansfritt och bibehålla sitt oavhängiga försvar. Vidare meddelade regeringen att Finland avser att förhålla sig neutralt vid eventuella konflikter inom närområdena.

I Finland har på senare tid livligt debatterats just de säkerhetspolitiska och militära följderna för landet som medlemskapet i Europeiska unionen kommer att medföra. Särskilt mycket har man diskuterat Finlands möjligheter att förhålla sig alliansfritt. Är det möjligt eller klokt för Finland att söka medlemskap i NATO eller skulle EU vara nöjd med bara ett observatörs-medlemskap i WEU? Och vilket slags neutralitet kunde Finland bedriva i eventuella europeiska konflikter? Hittills har åsikterna gått isär och någon klar medborgaropinion existerar ännu inte – inte heller den finska regeringens eller riksdagens ståndpunkt.

Det är obestridligt att ett medlemskap i EU innebär säkerhetsförmåner för Finland. Men lika klart är att Finland även i framtiden måste beakta de faktorer som är förknippade med det geopolitiska läget. Finland befinner sig i en annan situation än Sverige och Norge. I detta skede är det inte möjligt eller ens behövligt för Finland att göra några slutgiltiga säkerhetspolitiska val, i synnerhet när det inte är klarlagt, hur den nya säkerhetsarkitekturen i Europa kommer att utformas. Först år 1996 inleds diskussioner om detta i EU.

EN KLOK SÄKERHETSPOLITIK för ett litet land är att även i framtiden med alla medel på förhand försöka hindra uppkomsten av sådana situationer, som kan innehålla ett yttre hot. För Finland innebär detta bl.a. att upprätthålla de väl fungerande relationerna med sina grannar. Av traditionella orsaker är detta lätt med Sverige och Norge, men beroende på flera faktorer, problematiskt med Ryssland. Den centrala utmaningen för Finlands försvar är därför att sammanjämka på ett hållbart sätt dels västerländsk integration, dels fungerande relationer med Ryssland. För Finlands vidkommande vore det ytterst viktigt att även relationerna mellan Ryssland och Västeuropa skulle utvecklas mot fredsbevarande stabilitet samt ett ekonomiskt och politiskt samarbete.

Detta skulle utan tvivel ligga i hela Nordens intresse. De nordiska länderna bildar en tämligen enhetlig helhet med tanke på historia, kultur, religion, samhällsekonomi och samhällssystem. Även om de nordiska ländernas säkerhetspolitiska lösningar under de senaste årtiondena har varit olika, vore det kanske möjligt att försöka utnyttja Nordens interna kohesion även för att finna gemensamma säkerhetspolitiska mål. Även detta skulle ligga i förutom de nordiska ländernas, sannolikt även i Europeiska unionens och till och med Rysslands intressen.

Lösningarna må vara vilka som helst, ett självständigt försvar är fortfarande ett måste för Finland. Ett självständigt försvar betyder för Finland att det nuvarande goda säkerhetsläget också i fortsättningen skall tryggas. Allmän värnplikt, som är den viktigaste faktorn i ett litet lands försvarspotential, är en relativt billig form av ett militärväsen. Den har producerat för Finland en reserv på över en miljon utbildade soldater. Därav kan dock bara drygt 500 000 användas för att utställa operativa krigsförband på 250 000 man och lokalförbandsförband av likadan styrka. I praktiken innebär detta att Finlands armé i dag disponerar över 27 krigsutrustade brigader, en mängd truppslagsregementen och som stöd för trupperna drygt 100 artilleribataljoner. Olika slags lokala enheter finns i hundratal. Den finska marinen har för tillfället ungefär 30 mycket moderna stridsfartyg och flygvapnet 60 jaktplan, som under de närmaste åren skall förnyas. Såsom vi kan se, är Finlands försvar mycket armébetonat.

ETT SJÄLVSTÄNDIGT FÖRSVAR innebär vid sidan om den allmänna värnplikten ett eget militärt system av beslutsfattande, egen försvarsplanering och försvarsförberedelser, egen försvarsindustri för produktion av den nödvändigaste försvarsmaterielen et cetera. Ett självständigt försvar säkerställer att Finland inte utan sin vilja blir draget in i någon yttre konflikt. Bara ett självständigt försvar säkerställer Finlands egen bestämmanderätt att även i fortsättningen förbjuda kärnvapen inom sitt område, att avvärja främmande trupper och baser samt att reservera ett oberoende beslutsfattande i andra än de militära förpliktelser som berör det egna landet. Men bara ett självständigt försvar gör det möjligt att vid hotsituationer ta emot hjälp utifrån och framför allt att definiera villkoren. Ett självständigt försvar är alltså även i framtiden en organisk och nödvändig del av Finlands statliga självbestämmanderätt. Nödvändigheten av ett självständigt försvar kan inte ens en militär allians avskaffa.

Finland och dess försvarsmakt har under 75 år fört utom ett Frihetskrig tre andra

krig, för att försvara fosterlandet och medborgarnas rätt att leva det liv de själv har valt. Den finska försvarsmaktens arbete för att trygga frihet och demokrati kan kristalliseras i några historiskt talande satser.

För det första: Av de stater som uppkom i första världskriget var Finland den enda, som under hela sin existens har bevarat sin självständighet och därtill sin demokrati.

För det andra: I andra världskriget var Finland det enda land vid sidan om England, som deltog i kriget, men som i inget skede av kriget blev erövrat eller ockuperat.

Och för det tredje: Efter andra världskriget klarade Finland sig undan Sovjetunionens mångfaldiga påtryckningar och försök till ingripanden i våra angelägenheter. Och inte bara klarade sig, utan förstärkte sin självständighet och frihet hela tiden. I dessa historiska skeden som har tagit 75 år i anspråk, har Finlands försvarsmakt spelat en obestridlig, om inte direkt avgörande roll.

Även Ni, ärade Finlandsveteraner, har varit med om de viktiga vändpunkterna i det självständiga Finlands historia genom att försvara Finlands frihet och den finländska demokratin. För det skall ni ha ett väl förtjänt tack och erkännande även här.

Hedrat Eklöv

I somras var jag inbjuden till en lunch på anrika Ulriksdals Wårdshus invid Stockholm. Vid samlingen serverades ett glas vin i ett förrum. Jag såg ingen askkopp (är tyvärr storrökare), frågade en förbi-passerande välskräddad herr, uppenbarligen verksam inom restaurangen. Han svarade kort och litet avmätt: "Ingen rökning här!" På väg vidare föll hans blick på mitt kavajuppslag med tillhörande Eklöv. Han hejdade sig och utbrast "Ni bär Eklövet – jag skall se till att Ni omödelbart får en askkopp!" Efter lunchen kontaktade jag honom för att tacka för oväntad i sammanhanget fin service och fick då veta, att han kommit till Sverige som krigsbarn från Finland på sin tid och sedan blivit kvar här. Det var källarmästaren själv, Lauri Nilsson. Jag rökte min cigarett, före inträdet i restaurangen, med eftertänksamhet och tacksamhet. En hyllning till Eklövet.

V.W.-e

Bowlare till Björneborg

1994 cirka vecka 42 kommer att anordnas (för 5:e året) en 6 seriers tävling. Jag var ensam svensk 1993 från Sverige. Tävlingen går i Björneborg (Pori). Omfattar 3 manlag och individuellt.

Tävlingen är öppen för krigsveteraner. Även icke veteraner och pensionärer kan delta.

Om intresse finnes kontakta Calle Eklöv c/o Wall, Upplandsgatan 40, 113 28 Stockholm, tel. 30 06 75, 612 30 78. Sommartid 707 97 13.

FINLANDS nationalbeteckning på brev och bilskyltar etc har nu ändrats till FIN.